

Z roz dováděného mládí si nejvíce pamatuji divný pach holých kostí tam, kde bývala katedrála. Vkradl jsem se mezi rozbité věci, nadzvedl desku a tam pod pásem igelitu ležel chromý cherubín. Spadla na mě shora přiletivší nevelká schránka, zkoušel jsem bolestí a cosi anglicky zadrmlil. Bytost si ale udělala ve spadlé bedničce pohodlí, takže můžeme vyrazit. Bednička je mu trochu malá, ale malý byl teď i on, bez perutí. Jak bychom se na své pouti rozveselili? Říkám mu, co třeba písnička? Ta by fakt bodla.

Běda mi, blíží se město husitů! Neveliká šelma, škaredě plenící zásoby koření, jen tak si utíká, nejede v oktávce, ale bohužel nemám páru, proč nezvolní. A už se to vyjasňuje! Její útrapy způsobuje pichlavý pronásledovatel, který vylézá v noci, a i tehdy chodí spíše zvolna. Teď však v jejím směru upaluje s písni na rtech, nezastavitelně lační po její spížové pochoutce a kochá se představou, jak ji dožene a rozkrojí svými ostrými chlupy vak s těžko požitelným, rozmarýnu nepodobným kořením. Proč tu chuděrku tak trápí, ať už ji sakra nechá!

Prchám raději pryč, ale najednou počasí zešílelo. První kapka, za ní další a už to chlístá! Hnusný studený déšť, no vždyť už je říjen, a to je jiná písnička! Ale nebudu tesknit, poblíž jsou stáje, tak třeba mi tam prodají oře, osla, nebo aspoň kamzíka. Vzal bych třeba pár hřebců a klisnu a vykomunikoval s ní, zda mě zavezou pryč od téhle hříčky počasí. Je možné, že nás najdete na mýtině, ale to už se tady nedozvíme.

Na další zajímavou příhodu čekám až do konce listopadu. Zástupci svazu přátel bajonetů si jdou vybírat vojáka, mstitele, rekruta, mariňáka, prostě chlapa, co umí dát ránu. Já bych spíš kvůli tomu chlastu – ta vodka mi zamotala hlavu a tepe mi spáncích ještě teď – potřeboval aspirin, třesu se jak skútr na šterku. Nechtěli by to dělat jindy, než zrovna když má ta, co ji miluju, jmeniny? A ještě tady musí halekat ty svoje odrhovačky den po sobotě? Rodiče mě varovali, abych nezvyšoval už tak do nebe sahající spotřebu pivečka a vína. Počkáme na další vývoj událostí, třeba ještě zelenému šatu uniknu.

Jásám, deštivá příhoda má dobrý konec, nakonec jsem se vyhnul lamám, kamzíkům a jiným mezkovitým zvířatům a dostalo se mi černých hřebců! Někdy si říkám, že bych neměl být tak nevráživý a pořád našťvaný na celý svět okolo a měl si zkusit třeba zaspívat. Přestože domácí zvířata nejsou naprosto dokonalou investicí, věřím, že se o ně budu umět postarat podle nejlepšího svědomí.

Netrvalo dlouho a mé nohy se vydaly směle na Slovensko do města na Váhu za mojí Kačenkou. Sbalil jsem zpěvník, dvoje trenky, počítač, nabíječku (mám dost slabý telefon) a vyrazil jsem. Moje holka je taková drobná, s tmavýma kukadlama, zachumlaná do kožíšku a bledá zimou, celá její mamka, a je taky takový hurikán nebo přílivová vlna.

Když jsem se ukázal ve městě s písni na rtech, objevili se zase ti povolávači do armády. Já jsem tentokrát podlehl, přece jen, když na vás míří puška, která může kdykoliv střílet, odpor si rozmyslíte. Ti ďáblovi pomahači mě pak ošmikali po setmění úplně na pleš, nadosmrti mi z toho duše ochořela!

Kamzíci ani koně už mě nezajímají, na to jsem moc unavený. Stojím v deštivém večeru na nástupišti a po jeho celé délce stojí nějací blázni s čelovkami a čekají, až přijede vlak. Pro moji usedlou povahu je jejich hýkání pobuňující. Se zatajeným dechem poslouchám jejich šílené řeči o temné vlhké noci, ve které každý bolestín prohraje. Odjakživa jsou ozdobou mojí zimy koření, vánočka a zpěv koled, a ne studená země a prostoje s papírem v ruce. Nástupiště první, pátá kolej. Špalír se pohne a pochodovým krokem hlupáků se jde pustit do těch svých nočních blbin.

Školou povinná děcka jsou ráda, že mají ještě den lážo plážo, ale ke mně se Nový rok nechová přátelsky. S Katkou jsem se pohádal, usmíření bude na dlouhé lokte. Jak jsem byl pod parou, začal jsem blábolit, že to s námi vypadá blbě. Darmo mluvit! Začala se jí téměř melodicky třást brada, já jsem se zase třásl zlostí jako když mrazí. Najednou se rozbřečela a začala chrlit své charakteristické stížnosti: „Do tebe, starého vola, jsem se neměla vůbec zamilovat! To jsou vyhozené emoce, nevyplatí se ani troška té slané vody, co jsem tady pro tebe uronila!“

Anděl by s ní nevydržel! No nic, vzal jsem si zase svoji cedulku na stopa, dvě košile a šachovnici, a vyfáral jsem od tam pryč. K Havířovu jsem došel za zpěvu lidovek, jen co noha nohu mine a tam jsem potkal svou novou lásku, dcerku ze statku. Pásla si venku bílé ptáčky a vůbec jí nevadilo, že by měli být spíše uvnitř. Prostě taková ženská, která nemusí říct ani slovo, ale stejně vnímáš její dokonalé charisma!